

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Petra Sedláka v právní věci žalobce: **K. K.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 23. 10. 2014, č. j. 52A 32/2014 - 50.

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Rozhodnutí krajského soudu a jemu předcházející rozhodnutí žalovaného

[1] Rozsudkem ze dne 23. 10. 2014, č. j. 52 A 32/2014 - 50, zamítl Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích (dále jen „krajský soud“), žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2014, č. j. KrÚ 19046/2014/ODSH/13, kterým byl žalobce (dále jen „stěžovatel“) uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2001 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o pozemním provozu“), a za toto jednání mu byla uložena peněžitá pokuta ve výši 3000 Kč a sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 2 měsíců.

[2] Důvodem pro udělení pokuty bylo porušení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o pozemním provozu, kterého se měl stěžovatel dopustit tím, že dne 6. 10. 2013 v 15:13 hod. jako řidič motorového vozidla značky BMW, reg. zn. X v obci Pardubice, na ulici Hradecká u Wonkova mostu překročil v tomto místě nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h o 21 km/h, když se tohoto přestupku dopustil podruhé v období 12 po sobě jdoucích měsíců.

[3] Krajský soud dospěl k závěru, že rozhodným hlediskem pro posouzení zákonnosti rozhodnutí byla dostatečnost prokázání viny stěžovatele. Pokud podklady použité pro zjištění skutkového stavu a prokázání viny plně postačovaly k vydání rozhodnutí, nemohla být žaloba úspěšná jen na základě námitek, které nemohly samy o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správních orgánů o existenci viny žalobce.

[4] Podle krajského soudu byl skutkový stav týkající se přestupkového jednání stěžovatele dostatečně zjištěn tím, že přestupkové jednání bylo zdokumentováno a prokázáno oznámením o přestupku sepsaným policistou dne 6. 10. 2013, dále záznamem o přestupku s fotodokumentací žalobcem řízeného vozidla, když součástí spisu je i fotokopie ověřovacího listu měřicího zařízení, z něhož je zřejmá platná kalibrace přístroje ke dni spáchání přestupkového jednání žalobce. Uvedená dokumentace obsahuje snímek s detailem reg. zn. měřeného vozidla a osoby jeho řidiče, údaje o datech měření a naměřené rychlosti, typ vozidla, číslo snímku, registrační značku, výrobní číslo zařízení a místo měření.

[5] Z tohoto dostatečně zjištěného skutkového stavu bylo dle krajského soudu možno vycházet i v řízení soudním a nebylo třeba dokazování doplňovat. Krajský soud se zcela ztotožnil s názorem žalovaného o jasném prokázání viny žalobce.

[6] Kromě výše zmíněných důvodů neprovedl krajský soud důkaz „odborným posudkem“, protože z toho, jak měřicí přístroj funguje, je zřejmé, že pokud byla rychlost vozidla změřena, byla změřena správně. Měřicí přístroj funguje automaticky a při chybném měření nebo ztrátě napětí není rychlost vozidla vůbec zaznamenána.

[7] Krajský soud navíc posoudil zmíněný „odborný posudek“ z hlediska „odbornosti“ tak, že se ani náznakem neblíží hodnotě znaleckému posudku a jeho vypovídací schopnost je nulová. V něm obsažené odpovědi poukazují na závěry (např. že na fotografii změření jsou vidět i sloupy, které částečně zakrývají výhled na komunikaci, po které se pohybovalo vozidlo žalobce), ke kterým by mohl dospět i ten, kdo se nepovažuje za „odborníka“ na měření rychlosti vozidel silničního provozu.

[8] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce o tom, že měřicí zařízení obsluhovala osoba neproškolená a tedy neoprávněná. Dle krajského soudu patří příslušníkům Policie ČR dohled nad bezpečností silničního provozu ze zákona. Je tedy dle názoru soudu nadbytečné zjišťovat, zda k obsluze zařízení jsou policisté oprávněni a proškoleni, či nikoliv. To už je dle krajského soudu záležitostí policejních orgánů, aby ve službě, která má dbát na dodržování právních předpisů na veřejných komunikacích, působili patřičně kvalifikovaní policisté.

[9] Krajský soud dále posuzoval postup, jakým stěžovatel uplatnil veškeré námitky až ve správním soudnictví. Na to má obecně právo, protože v přestupkovém řízení se koncentrace zásadně neuplatní. Z důvodu objektivních lhůt běžících v přestupkovém řízení se ale nesmí jednat o obstrukční taktiku. Princip plné jurisdikce totiž neznamená, že by byly správní soudy další instancí správního řízení. Krajský soud k tomu dodal, že není správním

pokračování

tribunálem zaměřeným na zjišťování rozhodných skutkových okolností, ale jeho přezkum se omezuje pouze na přezkum otázek právních.

[10] Postup stěžovatele ohledně doručování na elektronickou adresu zmocněnce i zpochybnění výsledků měření rychlosti stěžovatelem řízeného vozidla považoval krajský soud s ohledem na povahu posuzovaného jednání za postup účelový, obstrukčního charakteru a typický pro způsob procesní strategie v obdobných případech zastupovaných advokátem stěžovatele.

[11] Ohledně dalších námitek se krajský soud vyjádřil tak, že i kdyby byly důvodné, nemohly samy o sobě bez dalšího zbavit stěžovatele jeho zcela jasně prokázané viny.

[12] V daném případě žádné procesní pochybení nebylo prokázáno, a i kdyby bylo, tak stěžovatel neuvedl, co konkrétně bylo důsledkem takového procesního pochybení. Neuvedl žádné konkrétní důvody, pro které by bylo rozhodnutí správních orgánů pro žalobce příznivější, pokud by tato údajná vada neexistovala.

[13] Krajský soud v napadeném rozsudku přezkoumal rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů a uzavřel, že žaloba není důvodná a zamítl ji na základě § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

II.

Kasační stížnost a vyjádření žalovaného k ní

[14] Stěžovatel v zákonné lhůtě napadá kasační stížností rozsudek krajského soudu v plném rozsahu výroku. V doplnění kasační stížnosti pak vymezuje, v čem konkrétně spatřuje důvody pro podání kasační stížnosti.

[15] Nejprve se domnívá, že nezákonnost rozhodnutí spočívala v nesprávném právním posouzení způsobu doručování fikcí dle § 20 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) jako marginální vady, která nemá vliv na zákonnost rozhodnutí.

[16] Stěžovatel uznává, že soud obecně zruší rozhodnutí jen pro takové vady, jež mohou mít vliv na zákonnost řízení. Dodává však, že nedoručování v posuzované věci vedlo k znemožnění přednesení argumentů stěžovatele v odvolacím řízení, k možnosti jejich uvedení až v řízení před krajským soudem, přičemž ten je odmítl právě s tím, že měly být předneseny dříve, a tedy na zákonnost rozhodnutí vliv mělo.

[17] Stěžovatel dále poukazuje na to, že ho správní orgán prvního stupně nevyzval k doplnění odvolání, což pro stěžovatele způsobilo překvapivost následného rozhodnutí, neboť měl právo, aby jeho vydání předcházela výzva k doplnění odvolání, kterou mu správní orgán nedoručil.

[18] Celou námitku uzavírá tvrzením, že k zamítnutí žaloby a označení stěžovatelova procesního postupu za obstrukční došlo z důvodu zastupování advokátem Mgr. Topolem, což se stěžovateli jeví jako upření práva na právní pomoc garantovaných čl. 37 Listiny základních práv a svobod.

[19] Sám stěžovatel ve zvolení si zmocněnce, který následně požádá o doručování na e-mail, nevidí žádnou obstrukci. Zmocněnce si zvolil, protože je z Vrchlabí a jeho prostřednictvím mohl jednodušeji nahlížet do spisu.

[20] Stěžovatel dále namítá nesprávné právní posouzení splnění podmínek pro rozhodnutí bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s. Podle stěžovatele postupoval krajský soud nezákonně, neboť rozhodl bez nařízení jednání, ač pro to nebyly splněny podmínky. Krajský soud tedy měl nařídít jednání, kde by stěžovatel podrobně vysvětlil žalobní body, které předestřel v žalobě.

[21] K vadě nenařízení jednání, aniž by pro tento postup byly splněny podmínky podle § 51 odst. 1 s. ř. s., je Nejvyšší správní soud povinen přihlédnout i bez návrhu (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), neboť je vadou řízení před krajským soudem, jež by mohla mít ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. za následek nezákonnost rozhodnutí krajského soudu o věci samé.

[22] Stěžovatel ve výše uvedeném shledává důvodnost kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[23] Dále má stěžovatel za to, že se správní orgán dopustil pochybení, když vydal rozhodnutí na základě skutkové podstaty, která fakticky nemá oporu ve spise a při jejímž zjišťování byl porušen zákon takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, pro kteroužto vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, rozhodnutí správního orgánu zrušit.

[24] Tato tvrzení stěžovatel odůvodňuje tím, že rychlost byla změřena vadně, neboť Návod k obsluze rychloměru požaduje nerušný výhled na měřené vozidlo, avšak přímo ve výhledu byly předměty, od kterých se laserový paprsek odráží. Takové měření pak jednoznačně neprokazuje, že se měřené vozidlo pohybovalo takovou rychlostí, jakou zobrazil rychloměr.

[25] Stěžovatel tuto námitku doplnil tvrzením, že policisté nebyli k obsluze rychloměru proškoleni, a konstatoval, že takový postup je v rozporu s nařízením ředitele služby dopravní policie, dle kterého smí rychloměr užívat jen takoví policisté, kteří jsou k jeho obsluze proškoleni. Důkaz měl být tedy získán v rozporu se zákonem o služebním poměru příslušníků bezpečnostní policie, a proto ho, jako důkazního prostředku pořízeného v rozporu s právními předpisy, k dokazování použito být nemělo.

[26] Z těchto důvodů shledává důvodnost kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[27] V nevypořádání námitek ohledně vadného naměření rychlosti stěžovatel (krajský soud jen odkázal na dle stěžovatele nepřiléhavé rozhodnutí zdejšího soudu) spatřuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu. Ve výše zmíněném tak shledává důvodnost kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[28] Stěžovatel tedy Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby z výše zmíněných důvodů rozsudek krajského soudu zrušil, věc vrátil k dalšímu řízení a aby stěžovateli přiznal náhradu nákladů řízení.

[29] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti pouze sdělil, že se zcela ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[30] Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[31] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[32] V první řadě je nutno odmítnout stížní námitku, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný. Není tomu tak; z rozsudku a v něm obsažené podrobné a logicky strukturované argumentace je dobře patrné, k jakým závěrům soud dospěl a jak se vypořádal se žalobními body i další argumentací stran.

[33] Krajský soud též rozhodl bez nařízení jednání zcela v souladu se zákonem. Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. *(soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhl nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.* Krajský soud postupoval v souladu s větou druhou citovaného ustanovení a vyzval účastníky k tomu, aby ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy případně projevíli nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání. Zástupci stěžovatele byla výzva doručena dne 25. 8. 2014 do datové, přičemž v zákonné lhůtě soudem sdělené se nijak nevyjádřil. Mělo se tedy za to, že s projednáním věci bez nařízení jednání souhlasil. Jelikož krajský soud ve věci neprováděl dokazování, rozhodnutí věci samé bez nařízení jednání nic nebránilo.

[34] Dokazování přitom krajský soud provádět nemusel, neboť to k rozhodnutí ve věci samé nebylo třeba. Ve správním řízení totiž byl skutkový stav potřebný pro rozhodnutí o obvinění z přestupku zjištěn tak, že nevyvstala žádná rozumná pochybnost o tom, jak proběhl rozhodný skutkový děj, že v rámci něho přestupkově relevantním způsobem jednal stěžovatel a že jeho jednání je přestupkem, za který nese odpovědnost. Argumenty týkající se nesprávného postupu, a tedy možného nesprávného výsledku měření rychlosti vozidla, které stěžovatel řídil, nemohou uvedený závěr zpochybnit. Není patrné, že by při měření rychlosti policisté postupovali jakkoli chybně; k měření použili adekvátní zařízení opatřené osvědčením platným i v době měření. Měření je zdokumentováno výstupem obsahujícím nejen rozhodné údaje o rychlosti měřeného vozidla, nýbrž i fotodokumentaci z okamžiků, kdy měření probíhalo, včetně záměrného kříže měřicího přístroje umístěného na měřeném vozidle stěžovatele. Z povahy přístroje užitého k měření (silničního laserového rychloměru MicroDigiCam LTI) plyne, že za běžných okolností je krajně nepravděpodobné, že by rychlost při měření nebyla zjištěna správně, pokud sám přístroj měření provede a podá o něm příslušnou informaci (viz k podobnému problému rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 – 27).

[35] Jak plyne z fotodokumentace obsažené na č. 1. 8 správního spisu prvostupňového správního orgánu, v daném případě bylo měření prováděno rychloměrem upevněným na stativu a umístěným několik metrů od kraje vozovky, po níž projížděla měřená auta. Vše tedy nasvědčuje tomu, že rychloměr byl nastaven tak, aby laserový paprsek po celou dobu měření mířil přímo na vozovku, na níž se pohybovala měřená vozidla, a to tak, že na vozovku pronikal laserový paprsek některou z mezer mezi vícero (zřejmě ocelovými) ca. 30 cm širokými sloupy nacházejícími se v travnatém pásu mezi okrajem vozovky a chodníkem paralelním s vozovkou.

Je tedy nepravděpodobné, že by došlo k ovlivnění kvality měření zasažením pevné překážky v podobě uvedených sloupů, jež se nacházely mezi stanovištěm rychloměru na stativu a vozovkou s měřenými automobily. Obecně vzato nelze vyloučit, že k chybě měření může v důsledku zasažení takto umístěné pevné překážky, tj. překážky mezi stanovištěm rychloměru a měřeným vozidlem, dojít, nicméně v nyní projednávaném případě není vzhledem k popsané skutkové situaci patrné nic, co by vyvolávalo rozumnou pochybnost o bezvadnosti výsledku měření.

[36] Ani námitka nezpůsobilosti policistů k měření není Nejvyššímu správnímu soudu neznáma (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2013, č. j. 5 As 110/2012, nebo ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54). Obecně vzato je třeba vycházet z pracovního (a tedy zpochybnitelného) předpokladu, že policistům jsou svěřovány úkoly odpovídající jejich kvalifikaci a pracovními zařazení a že jsou k nim adekvátně proškoleni. Měření laserovým rychloměrem přitom z povahy věci není činností extrémně složitou, kterou by běžný policista po přiměřeném proškolení obvykle nedokázal zvládnout. Lze tedy, nejsou-li konkrétní důvody domnívat se opak, pracovním vycházet z předpokladu, že měření prováděl policista, který v zásadě věděl, co činí; zejména tak lze soudit v případě, že služba u dopravní policie je pravidelnou náplní práce daného policisty. V daném případě není z dostupných informací patrné, že by o způsobilosti policistů provádět měření byly nějaké pochybnosti – protokol o měření žádnou nepravdivost při měření ani záznam pořízený přímo při projednávání přestupku se stěžovatelem bezprostředně po měření nic takového nenaznačují.

[37] Návrh na důkaz v podobě „odborného posudku“ byl v dané věci nepotřebný, neboť popisoval v obecné rovině skutečnosti týkající se rozhodného skutkového děje, avšak neobsahoval žádné konkrétní zjištění skutečnosti, z nichž by s přiměřenou pravděpodobností vyplývalo, že výsledky měření jsou nevěrohodné. Krajský soud proto nepochybil, pokud detailní zkoumání výsledků měření v daném případě neprováděl a ve věci nenařídil jednání.

[38] Absence zásady koncentrace v přestupkovém řízení ve spojení s principem plné jurisdikce správního soudnictví umožňuje s ohledem na právo na obhajobu a charakter přestupkového řízení jako řízení o trestním obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115) namítat rozhodné skutečnosti až v žalobě proti rozhodnutí odvolacího orgánu bez ohledu na jejich využití v odvolacím řízení. V daném případě však ani ve správním řízení, ani v řízení soudním však nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by byť jen otřásly skutkovým zjištěním policistů vycházejícím z provedeného měření rychlosti, natož aby je vyvrátily.

[39] Ani námitky stran doručování ve správním řízení nejsou důvodné. Podle stěžovatele žalovaný a ani správní orgán I. stupně nedoručovali písemnosti podle žádosti zmocněnkyně stěžovatele na její elektronickou adresu (X), ač o to zmocněnkyně výslovně požádala. Podle stěžovatele proto nemohlo být doručeno fikcí dle § 24 odst. 1 správního řádu, neboť tomuto musí předcházet uložení písemnosti dle § 23 správního řádu. S ohledem na výše uvedené bylo tedy dle stěžovatele nutno za den, kdy bylo doručeno rozhodnutí žalovaného stěžovateli, považovat den, kdy se zmocněnkyně stěžovatele osobně dostavila nahlédnout do spisu, tedy 17. 4. 2014.

[40] Jak ale vyplývá ze správního spisu, správní orgán I. stupně, jako obvykle v jiných případech, doručoval nejprve na zmíněnou emailovou adresu elektronicky zmocněnkyni (jednalo se o rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 4. 12. 2013). Ta však nepotvrdila

pokračování

převzetí této písemnosti. Proto následně správní orgány správně doručovaly další písemnosti na adresu zmocněnkyně stěžovatele, tj. tak, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal (§ 19 odst. 8 správního řádu). Takto byla doručena i výzva k odstranění vad odvolání stěžovatele, která byla zmocněnkyni stěžovatele vložena do schránky dne 21. 1. 2014, takže je evidentní, že se s ní mohla seznámit a patričním způsobem na ni reagovat.

[41] Jak již však bylo shora zmíněno v souvislosti s hodnocením toho, zda rozhodnutí žalovaného je opřeno o dostatečně zjištěný skutkový stav, i kdyby snad stěžovateli vznikly v souvislosti s činností jeho zmocněnce nějaké těžkosti, které by mu zkomplikovaly možnost bránit se v řízení před správními orgány, tvrzení stěžovatele ani jeho důkazní návrhy v řízení před krajským soudem a před Nejvyšším správním soudem nejsou ani náznakem takové povahy, že by dokázaly skutková zjištění správních orgánů zpochybnit. K úvahám o tom, že by tedy v řízení před správními orgány mohlo dojít k procesním vadám, jež mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného, proto v daném případě není žádného důvodu.

IV.

Závěr a náklady řízení

[42] Nedůvodnou kasační stížnost proto Nejvyšší správní soud zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[43] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. června 2015

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu